

Cap ple de pardals

JORDI DALMAU I AUSÀS

No fa pas gaires dies, el Cafè Centre d'Estudis de l'Alt Urgell va tractar un tema ben interessant: *Els joves, uns incompresos?* Els convidats eren nois i noies de tretze a disset anys i val a dir que van respondre les preguntes del moderador de la tertúlia amb força coherència. Es van tractar tres temes: la comprensió o manca de comprensió dels adults vers els joves, les relacions entre amics, familiars, etc. i, per últim, l'associacionisme i el coneixement de l'entorn.

Em va sorprendre positivament que bona part dels convidats demostrassin estar interessats per saber més del seu poble, comarca, ... Una altra cosa és que aquesta voluntat s'arribi mai a fer realitat. Un noi va dir, respecte al tema de l'associacionisme, que a la Seu el jovent s'avorreix, que no hi ha prou entreteniments i que l'única alternativa a aquest ambient mort és l'esport. Potser és que mai no s'ha ensenyat a trobar diversió en les coses quotidianes i en l'entorn natural de què disposem. O potser és que sovint esperem que ens ho donin tot fet, tot pensat, tot muntat.

Després, n'hi ha que encara es queixen dient que no els deixen

ser protagonistes de les seves vides. No diuen que els joves som emprenedors?, doncs ja fóra hora de demostrar-ho si de debò volem fer realitat els nostres propòsits. La Seu no és avorrida, en tot cas els avorrits són els urgellencs i urgellenques que no saben aprofitar el que tenen a l'abast. Els caldria una bona dosi d'il·lusió. Sovint hi ha, però, raons prou complexes que dificulten l'adquisició d'aquest remei. Altres vegades, en canvi, és la mandra que els esmorteix. Curiosament, fa poc vaig rebre la carta d'un gran amic que m'explicava gairebé poèticament la seva gran afició. Permeteu-me

que us la transcrivui, ell hi vindrà d'acord:

"Benvolgut Jordi.

Tinc, en la penombra de la memòria, un record mig esborrat de quan era xic i el meu germà gran parava les gàbies de canaris al terrat. Em passava llargues estones mirant-los i escoltant els seus bonics refilets. L'anar i venir d'un bastonet a l'altre em deixava com hipnotitzat. És portser de llavors que em ve l'afició d'observar els ocells, o potser del delit que de petita tenia la meua mare per poder volar. Amb el temps m'he adonat que mirar els moixons esmola la

sensibilitat, afina els sentit i empetiteix humilment l'esperit. Omple la tristor d'engrescadora bellugadissa i l'ensopiment d'emoció encomanadissa. És un bon costum i una saníssima afició, exampla les idees i ajuda a comprendre millor el món. Recomforta l'ànima i alegra el cor, que si vols tu és el que més compta en aquesta vida. Ensenya a parar esment en els més menuts detalls. És una porta cap a l'estima, profunda i sincera de tota la Creació. A més a més, agermana i fa agafar ganes de viure. L'entusiasme no decau, ans amb els anys, creix. Neteja la ment de l'atabalat i anima el dissortat. És un bon remei de mals de cap i preocupacions, això de guaitar-se els moixons. És un món captivador, ple de sorpreses i emocions, ple de diversió i moments bons.

Mirar ocells porta, segons com t'ho miris, a la comunió amb la Creació. Fins i tot, porta a fer com Ell féu: viure i apropar-nos a Déu.

Bé, i per avui res més. Fins ben aviat i guardat del fred. Francesc".

Ves, m'ha semblat que us podria agradar.

La Seu no és avorrida, en tot cas els avorrits són els urgellencs i urgellenques que no saben aprofitar el que tenen a l'abast. Els caldria una bona dosi d'il·lusió